

steg ud. Per var glad ved at blive alene. Præstens Fortællinger havde gjort et eget forstemmende Indtryk paa ham.

Idet han kørte videre, tænkte han paa, hvor lidt han i Grunden kendte til sin mødrene Slægt og Moderens Ungdom. Mens det altid havde været Faderen en stolt Tilfredsstillelse at mindes sin Opvækst og fortælle om Livet i sin Faders og Farfaders fattige Præstegaard, havde Moderen ligesom haft en Sky for at tale til sine Børn om sit Hjem og sine Paarørende. Hendes eneste Broder, der var Læge et Sted paa Fyen, havde Per ikke engang set. Han kom aldrig i Præstegaarden, og hans Navn nævntes kun sjelden der.

Per blev siddende ved Vinduet med Haanden under Kinden og saae mismodig ud paa de forbidrejende Marker, hvorover det allerede var begyndt at mulme. Og han begyndte at forstaa det uvilkaarlige Gys, der var gaaet ham gennem Sjælen hin Dag under Læsningen af Moderens efterladte Brev.